

LA DECLARACIÓ DE PARÍS

UNA EUROPA EN LA QUE PUGUEM CREURE

1. **Europa ens pertany, i nosaltres pertanyem a Europa.** Aquests territoris són la nostra llar no en tenim d'alta. Les raons per les quals estimem Europa ultrapassen la nostra habilitat per explicar o justificar la nostra lleialtat. És qüestió d'històries, d'esperances i amors compartits. És una qüestió de costums, de moments de pathos i de penes. És una qüestió d'experiències inspiradores de reconciliació i de la promesa d'un futur compartit. Els paisatges i els esdeveniments corrents tenen un especial significat; per a nosaltres, però no per a d'altres. Una llar és el lloc on les coses ens són familiars i on som reconeguts per lluny que estiguem. Aquesta és l'Europa real, la nostra civilització preciosa i irremplaçable.

Europa és la nostra llar

2. Europa, en tota la seva riquesa i grandesa, està amenaçada per una falsa comprensió de si mateixa. Aquesta falsa Europa s'imagina a si mateixa com la culminació de la nostra civilització, però en realitat el que vol és confiscar la nostra llar. Apel·la a exageracions i distorsions de les veritables virtuts europees, mentre que roman cega el seus propis defectes. Mentre accepta amb complaença caricatures parcials de la nostra història, aquesta falsa Europa pateix un insuperable prejudici contra el seu passat. El

Una falsa Europa ens amenaça

seus partidaris són orfes per convicció i presumeixen que ser orfe, que no tenir llar, és tot un assoliment. D'aquesta manera, la falsa Europa es vanagloria de ser la precursora d'una comunitat universal que no és ni universal ni comunitat.

3. Els patrocinadors de la falsa Europa estan encisats per la superstició d'un progrés inevitable. Creuen que la història està del seu costat, i aquesta fe els fa arrogants i desdenyosos, incapaços de reconèixer els defectes en el món post-nacional i post-cultural que estan construint. Encara més, ignoren les veritables fonts de la decència humana que ells mateixos estimen, com nosaltres ho fem. Menystenen i fins i tot repudien les arrels cristianes d'Europa. Alhora tenen molt de compte per no ofendre els musulmans, que creuen que adoptaran alegrement la seva visió secular i multicultural. Submergits en el prejudici, la superstició i la ignorància, i cegats per una visió vana i autocomplaent d'un futur utòpic, la falsa Europa reprimeix conscientment el pensament dissident. Tot això es fa, per descomptat, en nom de la llibertat i la tolerància.

La falsa Europa és utòpica i tirànica

4. Estem arribant a un atzucac. La major amenaça pel futur d'Europa no és ni l'aventurisme rus ni la immigració musulmana. La veritable Europa està en risc per la pressió sufocant que la falsa Europa exerceix sobre les nostres ments. Les nostres nacions i la cultura compartida estan sent buidades per il·lusions i autoengany del que Europa és i hauria de ser. Ens conjurem per a resistir aquesta amenaça al nostre futur. Defensarem, recolzarem i lluitarem per l'Europa real, l'Europa a la que de debò pertanyem.

Defensar l'Europa real és el nostre deure

+ + +

5. **La veritable Europa espera i encoratja la participació activa en el projecte comú de vida política i cultural.** L'ideal europeu ho és de solidaritat basada en l'assentiment a un cos de lleis que s'aplica a tots, però d'un abast limitat. Aquest assentiment no sempre s'ha expressat per mitjà de la democràcia representativa. Però la nostra tradició de lleialtat cívica reflecteix un assentiment fonamental a la nostra tradició cultural i política en qualsevol de

La solidaritat i la lleialtat cívica ens animen a la participació activa

les seves formes. En el passat els europeus van lluitar per fer els nostres sistemes polítics més oberts a la participació popular, i amb raó estem orgullosos d'aquesta història. I quan ho feien, de vegades en rebel·lió manifesta, tot i així afirmaven que, malgrat les seves injustícies i defectes, les tradicions dels pobles d'aquest continent són nostres. Aquest esperit de progrés neix del nostre amor i de la nostra lleialtat a les nostres pàtries.

6. Un esperit europeu d'unitat ens permet confiar en els altres en l'espai públic, encara que ens siguin estranys. Els parcs públics, les places majors i les grans avingudes de les ciutats i pobles expressen l'esperit polític europeu: compartim la nostra vida comuna i la res pública. Assumim que és el nostre deure responsabilitzar-nos del futur de les nostres societats. No som subjectes passius dominats per poders despòtics, siguin religiosos o seculars. I no ens prostrem davant de forces històriques implacables. Seu europeu és posseir una voluntat política històrica. Escrivim el nostre destí comú.

No som subjectes passius

7. La veritable Europa és una comunitat de nacions. Tenim les nostres pròpies llengües, tradicions i fronteres. Tanmateix sempre ens hem reconegut el parentiu, fins i tot en els desacords o en les guerres. Aquesta unitat en la diversitat ens sembla natural, per bé que és excepcional i preciosa, justament perquè ni és natural ni és inevitable. La forma política habitual de la unitat en la diversitat és l'Imperi, que els reis guerrers europeus van intentar recrear en els segles posteriors a la caiguda de l'Imperi romà. La fascinació per la forma imperial va persistir, però va acabar prevalent l'estat-nació, la forma política que conjuga ciutadania amb sobirania. D'aquesta manera, l'estat-nació ha esdevingut el signe distintiu de la civilització europea.

L'estat-nació és un tret distintiu d'Europa

8. Una comunitat nacional s'enorgulleix de governar-se a la seva manera, sovint presumeix dels seus grans èxits nacionals en les arts i les ciències i competeix amb altres nacions, de vegades el camp de batalla. Això ha ferit Europa, de vegades greument, però mai ha compromès la nostra unitat cultural. Ben el contrari. A mesura que els estats-nació d'Europa es consolidaven i diferenciaven, la identitat europea compartida es feia més forta. Després de la terrible carnisseria que van suposar les guerres mundials de

No recolzem una unitat imposada i forçada

la primera meitat del segle XX, vam emergir encara més decidits a honrar la nostra herència compartida. Això posa de relleu la profunditat i el poder d'Europa, una civilització que és cosmopolita en el seu sentit més just. No cerquem una unió imperial imposada o obligada. A l'inrevés, el cosmopolitisme europeu reconeix que l'amor patriòtic i la lleialtat cívica s'obren a un món més ampli.

9. La veritable Europa està marcada pel cristianisme. L'imperi espiritual universal de l'Església va portar la unitat cultural a Europa, però sense un imperi polític. Això ha permès que floreixin lleialtats cíviques particulars dins d'una cultura europea compartida. L'autonomia del que anomenem la societat civil ha esdevingut un tret característic de la vida europea. A més, l'evangeli cristià no suposa una llei divina omnicomprensiva, per la qual cosa la diversitat de les lleis nacionals seculars es pot afirmar i defensar sense amenaça a la nostra unitat europea. No és casual que el declivi de la fe cristiana a Europa vingui acompanyat d'esforços renovats per tal de restablir la unitat política, un imperi de diners i reglaments, recobert amb sentiments d'universalisme pseudoreligiós, que està essent construït per la Unió Europea.

El cristianisme va encoratjar la unitat cultural

10. La veritable Europa afirma que totes les persones tenen la mateixa dignitat amb independència del seu sexe, classe o raça. Això també resulta de les nostres arrels cristianes. Aquestes virtuts tenen una herència cristiana inequívoca: honradesa, compassió, misericòrdia, perdó, desig de pau, caritat. El cristianisme va revolucionar les relacions entre homes i dones, tot valorant l'amor i la fidelitat mútua d'una manera que no tenia precedents. El lligam del matrimoni permet que homes i dones creixin en comunió. La major part de sacrificis que fem són per raó dels nostres cònjuges i dels nostres fills. Aquest esperit d'abnegació és també una altra contribució cristiana a l'Europa que estimem.

Les arrels cristianes nodreixen Europa

11. La veritable Europa també s'inspira en la tradició clàssica. Em reconeixem en la literatura de l'antiga Grècia i Roma. Com a europeus, lluitem per l'excel·lència, la principal de les virtuts clàssiques. De vegades, això ha conduït a una competició violenta per la supremacia. Tanmateix, en la seva millor versió, l'aspiració a l'excel·lència inspira els homes i les dones d'Europa per tal de

Les arrels clàssiques fomenten l'excel·lència

crear obres musicals i artístiques d'una bellesa insuperable i de fer aportacions extraordinàries a la ciència i la tecnologia. Les virtuts serenes dels romans i l'orgull en la participació ciutadana i l'esperit d'investigació filosòfica dels grecs mai han estat oblidats en l'Europa real. Aquests llegats són també nostres.

12. La veritable Europa mai no ha estat perfecta. Els partidaris de la falsa Europa no s'equivoquen quan busquen el desenvolupament i la reforma: hi ha moltes coses de les que s'han realitzat des de 1945 i 1989 que celebrem. La nostra vida compartida és un projecte que continua, no una herència fossilitzada. Però el futur d'Europa descansa en una lleialtat renovada a les nostres millors tradicions, no en un universalisme espuri que demana oblit i autorepudiació. Europa no va començar amb la Il·lustració. La nostra llar estimada no es realitzarà plenament dins de la Unió Europea. L'Europa real és, i sempre serà, una comunitat de nacions d'antuvi aïllades, fins i tot intensament, i tanmateix unides per un llegat espiritual que, tots junts, discutim, desenvolupem, compartim i estimem.

Europa és un projecte compartit

+ + +

13. **La veritable Europa està en perill.** Tot allò que hem aconseguit de sobirania popular, resistència a l'Imperi, cosmopolitisme capaç d'amor cívic, el llegat cristià d'una vida humana i digna, un compromís viu amb el nostre passat clàssic, tot això s'esvaeix. A mesura que els patrocïnadors de la falsa Europa construeixen la seva falsa "cristiandat" de drets humans universals, nosaltres perdem la nostra llar.

Estem perdent la nostra llar

14. La falsa Europa es vanta d'un compromís sense precedents amb la llibertat humana. Aquesta llibertat, tanmateix, és molt parcial. Es ven a si mateixa com un alliberament de qualsevol restricció: llibertat sexual, llibertat d'expressió, llibertat de "ser un mateix". La generació del 68 contempla aquestes llibertats com a guanys preciosos sobre un règim cultural aleshores opressiu i tot-poderós. Es veuen a si mateixos com uns grans alliberadors, i les

Una falsa llibertat preval

seves transgressions són aclamades com a fites morals elevades per les quals el món sencer ha d'estar agraït.

15. Tot i això, per a les noves generacions d'uropeus la realitat és molt menys idíl·lica. L'hedonisme llibertí sovint condueix a l'avorriment i a un sentiment profund de manca de propòsit. El lligam del matrimoni s'ha afeblit. En la mar agitada de la llibertat sexual, els desitjos sincers de la gent jove de casar-se i formar famílies sovint es frustra. Una llibertat que reprimeix els nostres anhels més cobejats esdevé una xacra. Les nostres societats sembla que cauen en l'individualisme, l'aïllament i l'absència d'objectius. En comptes de llibertat, estem condemnats a conformar-nos amb una cultura guiada pel consumisme i els mitjans. És el nostre deure assenyalar la veritat: la generació del 68 va destruir però no va edificar. Van crear un buit que s'ha omplert per les xarxes socials, el turisme low cost i la pornografia.

L'individualisme, l'aïllament i la manca de sentit es generalitzen

16. Alhora que escoltem veus que s'ensuperbien d'una llibertat sense precedents, la vida europea cada cop està més regulada. Les normes, sovint confeccionades per tecnòcrates sense rostre en coalició amb interessos poderosos, governen les nostres relacions laborals, les nostres decisions empresarials, les nostres competències educatives, els nostres mitjans de comunicació i entreteniment. I Europa ara pretén intensificar la regulació vigent sobre la llibertat d'expressió, una llibertat originària d'Europa, la manifestació de la llibertat de consciència. Els objectius d'aquestes restriccions no són ni l'obscenitat ni d'altres violacions de la decència en la vida pública, sinó que les classes governants europees desitgen retallar el discurs polític. Els líders polítics que fan d'altaveus de les veritats inconvenients sobre l'islam i la immigració són conduïts davant dels tribunals. La correcció política imposa tabús importants que desafien l'estatus quo més enllà del que és acceptable. La falsa Europa no encoratja realment una cultura de llibertat, sinó que promou una cultura d'homogeneïtat i de conformació que s'imposa políticament.

Ens regulen i manegen

17. La falsa Europa presumeix igualment d'un compromís amb la igualtat sense precedents. Reclama que promou la no discriminació i la inclusió de totes les races, religions i identitats. Aquí s'ha produït un progrés evident, però a costa d'un allunyament

El multiculturalisme és inviable

utòpic de la realitat. Durant la generació passada Europa ha perseguit un gran projecte de multiculturalisme. S'ha catalogat de gran injustícia les demandes o fins i tot la promoció de l'assimilació dels immigrants musulmans a les nostres maneres i costums, tot i no posar gaire èmfasi en la religió. Se'ns ha dit que el compromís amb la igualtat exigeix que renunciem a qualsevol indicatiu que faci pensar que la nostra cultura és superior. Paradoxalment, aquesta empresa multicultural europea, que nega les arrels cristianes d'Europa, utilitza l'ideal cristià de la caritat universal d'una forma exagerada i insostenible. Demanda dels pobles d'Europa un grau beatífic d'abnegació. Hem d'afirmar que la colonització real de les nostres pàtries i la desaparició de la nostra cultura és un tret característic de l'Europa del segle XXI, un acte col·lectiu d'autosacrifici per raó d'una suposada nova comunitat global de pau i prosperitat que està naixent.

18. Hi ha una part de mala fe en aquesta idea. La majoria de les nostres classes governants sens dubte es vanten de la superioritat de la cultura europea, que tanmateix no s'ha de manifestar públicament d'una manera que pugui ofendre els immigrants. Atesa aquesta superioritat, pensen que l'assimilació succeirà amb naturalesa i depressa. En un eco irònic del pensament imperialista pretèrit, les classes governants d'Europa presumeixen que, d'alguna manera, sigui per les lleis de la natura o per la història, "ells" necessàriament esdevindran com "nosaltres", essent inversemblant que el contrari pugui passar. Mentrestant, el multiculturalisme oficial s'utilitza com a eina terapèutica per tal de solucionar les tensions culturals indesitjables però temporals.

Creix la mala fe

19. Encara hi ha més mala fe, i d'un caire més sinistre. Durant la generació passada, un segment cada cop més gran de les nostres classes governants va decidir que el seu propi interès rau en una globalització accelerada. Volen construir institucions supranacionals que puguin controlar sense els inconvenients de la sobirania popular. Cada cop és més clar que el "dèficit democràtic" de la Unió Europea no és un simple problema tècnic que s'ha de remeiar a través de mitjans tècnics. Més aviat sembla que aquest dèficit és un principi estructural que es defensa amb zel. Legitimats per unes necessitats econòmiques suposades o desenvolupant autònomament els drets humans internacionals,

Augmenta la tirania tecnocràtica

els mandarins supranacionals de les institucions de la Unió Europea han confiscat la vida política d'Europa, donant una resposta tecnocràtica a tots els reptes: no hi ha alternativa. Aquesta és la tirania tova però cada cop més real que hem d'afrontar.

20. L'hubris de la falsa Europa s'està posant de relleu, malgrat els esforços dels seus partidaris per enfortir les il·lusions confortables. Sobretot, Europa es mostra més feble del que es podia imaginar. L'entreteniment popular i el consumisme material no sostenen la vida cívica. Mancats dels ideals i de la capacitat per expressar orgull patriòtic per raó de la ideologia multicultural, les nostres societats troben ara dificultats per a aglutinar la voluntat d'autodefensa. A més, no es renova la confiança cívica i la cohesió social amb una retòrica inclusiva o amb un sistema econòmic impersonal dominat per corporacions internacionals gegantines. Un altre cop hem de ser francs: les societats europees es descomponen. Si obrim bé els nostres ulls, veiem cada cop un major ús del poder governamental, de la gestió social i de l'adoctrinament educacional. No és només el terror islàmic el que porta soldats ben armats als nostres carrers. La policia antiavalots és ara necessària per sufocar les protestes violentes antisistema i fins i tot per a dominar multituds èbries d'aficionats al futbol. El fanatisme cap a les nostres lleialtats futbolístiques és un signe desesperat de la profunda necessitat humana de solidaritat, una necessitat que altrament la falsa Europa no pot satisfer.

La falsa Europa
és fràgil i
imponent

21. Les classes intel·lectuals europees estan, lamentablement, entre els principals partidaris ideològics de les idees de la falsa Europa. Les nostres universitats són indubtablement una de les grans de la civilització europea. Ara bé, si les universitats en altres temps intentaven transmetre a cada nova generació la saviesa de temps passats, avui la majoria dels universitaris equiparen el pensament crític amb una repudiació del passat. Un dels fars de l'esperit europeu ha estat la disciplina rigorosa de l'honestat intel·lectual i l'objectivitat, però al llarg de les dues darreres generacions aquest noble ideal s'ha transformat. L'ascetisme que una vegada va buscar alliberar-se mentalment de la tirania de l'opinió dominant s'ha convertit sovint en un esperit complaent i irreflexiu contra tot allò que és nostre. Aquesta actitud de repudi cultural esdevé una manera barata i senzilla de ser "crític". Durant

Una cultura del
repudi ha arrelat

la darrera generació s'ha practicat a les aules i s'ha convertit en una doctrina, en un dogma. L'adscripció a aquest credo s'entén com un senyal d'"il·lustració" i d'elecció espiritual. La conseqüència és que ara les nostres universitats actuen com a agents actius d'aquesta destrucció cultural.

22. Les nostres classes governants promouen els drets humans. Treballen per combatre el canvi climàtic. Dissenyen una economia de mercat més globalment integrada i harmonitzen les polítiques fiscals. Supervisen els progressos en matèria d'igualtat de gènere. Fan moltes coses per nosaltres! Ens importa per quins mecanismes ocupen els seus despatxos? Ens importa si els pobles europeus són cada cop més escèptics sobre els seus quefers?

Les elits fan exhibició arrogant de les seves virtuts

23. Aquest escepticisme creixent està prou justificat. Avui Europa està dominada per un materialisme sense ànima incapaç de motivar els homes i les dones a formar famílies i tenir fills. Una cultura del rebuig deixa la propera generació sense un sentit d'identitat. En alguns dels nostres països hi ha regions en les quals els musulmans viuen en una autonomia informal respecte de les lleis, com si fossin colonitzadors en comptes de ciutadans de les nostres nacions. L'individualisme ens allunya els uns dels altres. La globalització transforma les expectatives de vida de milions de persones. Davant de les crítiques, les nostres classes governants afirmen que només treballen per a acomodar-se a allò que és inevitable, per ajustar-se a unes necessitats implacables. No hi ha vies alternatives i resistir-se és irracional. Les coses no poden ser d'una altra manera. Es replica que els crítics són nostàlgics i que han de ser moralment condemnats per racistes o feixistes. A mesura que la divisió social i la desconfiança cívica es fan més aparents, la vida pública europea es torna més agra, més rancuniosa, sense que es pugui dir quan això acabarà. No hem de seguir per aquest camí. Necessitem alliberar-nos de la tirania de la falsa Europa. Sí que hi ha alternativa.

Hi ha una alternativa

24. **La tasca de renovació comença amb una reflexió teològica.**

Les pretensions universalistes i universalitzadores de la falsa Europa es mostren com un sucedani religiós amb els seus credos i anatemes inflexibles. Aquest és el potent opiaci que paralitza el cos polític europeu. Hem d'insistir que les aspiracions religioses pertanyen el camp de la religió, no a la política, i encara menys a l'administració burocràtica. És imprescindible la re-secularització de la vida pública europea per tal de recuperar la nostra voluntat política i històrica.

Hem de rebutjar un sucedani de religió

25. Això ens exigeix renunciar al llenguatge fal·laç que defuig responsabilitats i afavoreix la manipulació ideològica. El discurs de la diversitat, la inclusió i el multiculturalisme és buit. Aquest discurs sovint s'utilitza com una manera de convertir els nostres fracassos en èxits: la dissolució de la solidaritat social és, "en realitat", un senyal d'acollida, de tolerància i d'inclusió. Això és un llenguatge publicitari, un llenguatge adreçat a enfosquir la realitat més que a il·luminar-la. Cal que recuperem un respecte pertinaç per la realitat. El llenguatge és un instrument delicat i es corromp quan l'utilitzem com si fos una arma. Hem de patrocinar la decadència lingüística. El recurs a la denúncia constitueix un senyal de decadència en el moment actual. No hem de tolerar la intimidació verbal i encara menys les amenaces de mort. Cal que protegim els qui s'expressen de forma raonada, fins i tot si pensem que s'equivoquen. El futur d'Europa ha de ser liberal en el seu millor sentit, la qual cosa implica el nostre compromís amb un debat públic potent i lliure de qualsevol amenaça de violència i coerció.

Hem de restaurar un veritable liberalisme

26. Trencar l'encís de la falsa Europa i la seva croada utòpica i pseudoreligiosa a favor d'un món sense fronteres suposa fomentar una nova mena de política i de polítics. Un bon líder polític serveix el benestar públic d'un poble en concret. Un bon estadista contempla la nostra herència europea compartida i les nostres tradicions nacionals particulars com a dons admirables i inspiradors però alhora fràgils. No rebutja aquest llegat ni s'arrisca a perdre'l per somnis utòpics. Un líder d'aquesta mena desitja l'honor que li confereix el seu poble, però no cobeja l'aprovació de la "comunitat internacional", que de fet és l'aparell de relacions públiques d'una oligarquia.

Necessitem homes d'estat responsables

27. Tot reconeixent els trets particulars de les nacions europees i la seva empremta cristiana, no ens hem de mostrar perplexos davant de les pretensions espúries dels multiculturalistes. La immigració sense assimilació és colonització i cal rebutjar-la. Legítimament esperem que aquells que immigren en els nostres països s'hi incorporin i adoptin la nostra forma de vida. Aquesta expectativa necessita una política assenyada. El llenguatge del multiculturalisme s'ha importat d'Amèrica. Però la immigració massiva a Amèrica es va produir a l'inici del segle XX, un període de gran i ràpid creixement econòmic, en un país on pràcticament no hi havia estat del benestar, i amb un sentiment nacional d'identitat potent que hom esperava que els immigrants assimilessin. Després de rebre un gran nombre d'immigrants, Amèrica va tancar les seves portes gairebé durant dues generacions. Cal que Europa aprengui de l'experiència americana més que no pas que n'adopti les ideologies contemporànies. L'experiència ens diu que el lloc de treball és una poderosa eina d'assimilació, que un sistema generós de benestar pot impedir l'assimilació i que un lideratge polític prudent de vegades demana una reducció en les taxes d'immigració, fins i tot de vegades una reducció dràstica. No hem de permetre que la ideologia multicultural deformi els nostres judicis polítics sobre com servir millor el bé comú, la qual cosa demanda comunitats nacionals prou unides i solidàries com per a reconèixer el seu bé com a comú.

Hem de renovar la unitat nacional i la solidaritat

28. Després de la Segona Guerra Mundial, l'Europa occidental va donar lloc a democràcies vigoroses. Després del col·lapse de l'imperi soviètic, les nacions de l'Europa central van restaurar la seva vitalitat civil. Aquestes són algunes de les fites europees més valuoses. Però es perdran si no ens ocupem de la immigració i el canvi demogràfic a les nostres nacions. Només els imperis poden ser multiculturalis, i en això es convertirà la Unió Europea si fracassem en fer d'una renovada solidaritat i de la unitat cívica els criteris a partir dels quals valorar les polítiques d'immigració i les estratègies d'assimilació.

Només els imperis són multiculturalis

29. Molta gent pensa que Europa només està essent sacsejada per controvèrsies relatives a la immigració. Però aquesta és només una de les dimensions d'una confusió social més general que cal revertir. Cal que recuperem la dignitat dels rols particulars

Una adequada jerarquia alimenta el benestar social

en la societat. Els pares, mestres i professors tenen el deure de formar aquells de qui tenen cura. Hem de resistir davant la secta d'experts que es vol imposar a costa del coneixement, del tacte i de la cerca d'una vida cultivada. No hi pot haver una renovació d'Europa sense un rebuig ferm de l'igualitarisme exagerat i de la reducció de la saviesa al coneixement tècnic. Recolzem els assoliments polítics dels temps moderns. Cada home i cada dona han de tenir un vot igual. Els drets fonamentals han de ser protegits. Però una democràcia sana requereix jerarquies socials i culturals que encoratgin la persecució de l'excel·lència i que honorin aquells que serveixin el bé comú. Necessitem restaurar i honrar un sentit de grandesa i espiritual de manera que la nostra civilització pugui contrarestar el poder creixent de la simple riquesa i de l'entreteniment vulgar.

30. La dignitat humana és molt més que el dret a que ens deixin tranquils, i les doctrines dels drets humans internacionals no exhaureixen el sentit de justícia ni tampoc el sentit del bé. Cal que Europa renovi el consens sobre la cultura moral de manera que el poble pugui ser guiat cap a una vida virtuosa. No hem de permetre que una visió falsa de la llibertat impedeixi l'ús prudent de la llei a fi d'eradicar el vici. Es pot perdonar la feblesa humana, però Europa no pot florir sense una restauració de l'aspiració comuna envers una conducta recta i l'excel·lència humana. Una cultura de dignitat emana de la decència i del compliment dels deures en totes les estacions de les nostres vides. Necessitem renovar l'intercanvi de respecte entre classes socials que caracteritza les societats que valoren les contribucions de tots els seus membres.

31. Si bé reconeixem els aspectes positius de les economies de lliure mercat, ens oposem a les ideologies que pretenen imposar la lògica del mercat. No podem permetre que tot estigui en venda. Perquè els mercats funcionin correctament cal que hi hagi normes jurídiques, i aquestes normes jurídiques haurien de perseguir altres ideals més enllà de la mera eficiència econòmica. Els mercats també funcionen millor quan actuen dins d'institucions socials fortes que s'organitzen des de la seva pròpia lògica i no només sobre la base de principis del mercat. Els mercats han d'estar orientats cap a finalitats socials. Avui el gegantisme cor-

Hem de restaurar la cultura moral

Els mercats necessiten ser ordenats cap a fins socials

poratiu fins i tot amenaça la sobirania política. Les nacions han de cooperar per tal de dominar l'arrogància i la desmesura de les forces econòmiques globals. Recolzem l'ús prudent del poder governamental a fi de preservar els fins socials no econòmics.

32. Pensem que Europa té una història i una cultura que val la pena que mantinguem. Tanmateix, les nostres universitats massa sovint traeixen la nostra herència cultural. Necessitem reformar els currículums educatius a fi de fomentar la transmissió de la nostra cultura comuna en comptes d'adoctrinar el joves en una cultura de la repudiació. Mestres i professors de tots els nivells tenen un deure de memòria. Haurien d'estar orgullosos del seu paper de pont entre generacions passades i futures. Cal que també recuperem l'alta cultura d'Europa fent d'allò que és sublim i bell el nostre estàndard comú i refusant la degradació de les arts en una mena de propaganda política. Això exigeix que cultivem una nova generació de mecenes. Les grans corporacions i les burocràcies ja han mostrat que són uns pobres servidors de les arts.

L'educació necessita ser reformada

33. El matrimoni és el fonament de la societat civil i la base de l'harmonia entre homes i dones. Constitueix el lligam íntim bastit per al sosteniment d'una llar i per a criar els fills. Afirmem que el nostre rol més essencial en la societat i com a éssers humans és el de pares i mares. El matrimoni i els fills són un element integral de qualsevol visió del progrés humà. Els fills requereixen el sacrifici d'aquells que els porten el món, un sacrifici noble i que ha de ser reconegut. Donem suport a polítiques socials prudentes que fomentin i enforteixin el matrimoni, la maternitat i l'educació dels fills. Una societat incapaç de donar la benvinguda als fills no té futur.

El matrimoni i la família són essencials

+ + +

34. **Produeix avui una gran angoixa a Europa l'auge d'allò que s'anomena "populisme", malgrat que el significat d'aquest terme mai s'ha definit i gairebé sempre és utilitzat com una invectiva.** Tenim les nostres reserves. Europa necessita recórrer a la

El populisme ha de ser abordat

saviesa profunda de les seves tradicions més que confiar en eslògans simplistes i crides emocionals separadores. Tot i amb això, reconeixem que molt del que hi ha en aquest nou fenomen polític pot representar una rebel·lió sana contra la tirania de la falsa Europa, que etiqueta com a “antidemocràtica” qualsevol amenaça contra el seu monopoli de la legitimitat moral. L’anomenat populisme posa amb raó en qüestió la dictadura de l’estatus quo, el “fanatisme del centre”. És un senyal que fins i tot en mig de la nostra cultura política degradada i empobrida, la voluntat històrica dels pobles europeus pot rebrotar.

35. Rebutgem per falsa la pretensió que no hi ha alternativa responsable a la solidaritat artificial i sense ànima d’un mercat unificat, una burocràcia transnacional i un entreteniment superficial. Els pans i els circs no són suficients. L’alternativa responsable és la veritable Europa.

El nostre futur és
la veritable
Europa

36. Ara i avui demanem a tots els europeus que s’uneixin a nosaltres en el rebuig de la fantasia utòpica d’un món multicultural sense fronteres. Estimem amb raó les nostres pàtries, i busquem transmetre als nostres fills tot allò noble que nosaltres hem rebut com a llegat. Com a europeus, compartim una herència comuna, i aquesta herència ens exigeix viure plegats en pau com una Europa de nacions. Renovem la sobirania nacional i recuperem la dignitat de la responsabilitat política compartida per al futur d’Europa.

Hem d’assumir
les nostres
responsabilitats

Edit

